
Borbély Szilárd

[NÁRCISZ]

Vannak napok, amelyek súlyosabbak annál,
aki beszél. Hogy beszélni tudjon, az is.
Kaparja az üveget az ág, az ablak előtti fa,
hangot ad. Egy mély kút, egy mély kút,
amelybe lát. Hangok követik, visszhang
lett maga is. És fák, a fától fáig vezető
kapaszkodón. A lejtőn lefelé így tágul
a völgy. Pásztorok lakták, nyájuk
vágta ősvényeket. Délben szomjasan
a víz fölé hajoltak. Az összetört
víztükör fölött az idegen táj tele félelemmel.
Aztán a visszhangban ágak reccsenése,
az avar, a fű, bogarak a fák kérgén,
a pihenőpadok deszkáin és a forrás
vizén úszó levelek, elmosódott lombok.

[HALÁLANGYAL]

Ahogy elmosódnak a képek, elmosódik egy
arc <a kirakatok előtt ahogy ott álldogál>,
ahogy áttűnik valami homályos <amikor felnéz
az órára, a házak fölött a toronyra> kavargás,
az összegyűlt kipufogógáz, vagy valami más,
sötét gomolygás. Hosszú árnyékok az aszfalton,
a városba szorult varjak, szürkék, feketék.
Sétálóutcák, kis terek, ahol néhányan galambot
etetnek. Egy szélroham megbillenti az
asztalt, eldől egy szék, súlyosabban a test.
Nem fedi semmi, nem követi a gondolat,
hogy valahol le kéne zárni, finoman,
mint egy szárny, valahol a szem körül,
ahol megállt. A szem felszínén a horizont,
egy tó, felhők felette, ahogy belesüllyed.